

РЕШЕНИЕ

№ 441

гр. Благоевград, 27.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Татяна Д. Богоева Маркова

при участието на секретаря Ана Г. Георгиева
като разгледа докладваното от Татяна Д. Богоева Маркова Гражданско дело № 20221210101058 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по искова молба, подадена от К. В. Ф., с ЕГН *****, с постоянен адрес гр. Б., ж.к. „А.....“ чрез адвокат Е.П. срещу „П.....“ със седалище и адрес на управление гр. Б....., представлявано от И.....-управител.

С исковата молба се иска от съда да постанови решение, с което:

- Да се признае уволнението на К. В. Ф. с ЕГН ***** за незаконно и да се отмени;
- Да се възстанови К. В. Ф. с ЕГН ***** на предишната му работа;
- Да се осъди "П....." да плати на К. В. Ф. с ЕГН ***** обезщетение за времето, през което е останал без работа поради уволнението, а именно за периода от 01.03.2022 г. до 01.09.2022 г. в размер на 1047,63 лева месечно или сума в общ размер на 6285,78 лева.

Претендира се присъждане на направените по делото разноски.

Твърди се в исковата молба от ищеца, че е полагал труд при работодателя "П....." по силата на безсрочен Трудов договор №144/30.09.2019 г. на длъжност „И.....“ с код по НКПД:..... в отдел „П.....“, като съгласно постигнатото съглашение между страните, работното време е било определено на 8 (осем) часа, с определено основно месечно трудово възнаграждение в размер на 570,00 (петстотин и седемдесет) лева, както и допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит 0,06% за всяка година трудов стаж. Сочи се, че от издадено на ищеца Удостоверение с Изх.№ 033 от 12.04.2022 г., с цел послужване на същото за определяне на размера на пенсията е видно, че за периода от 01.03.2022 г. до 31.03.2022 г. размерът на брутното трудово възнаграждение възлиза на 1047,63 лв. (хиляда четиридесет и седем лева и шестдесет и три стотинки). В този смисъл именно това е и последното получено от г-н Ф. трудово възнаграждение.

Твърди се от ищеца, че на 17.02.2022 г. до него е отправено предизвестие № 00023 към Трудов договор №***** от работодателя, с което служителят е уведомен, че трудовото му правоотношение ще бъде прекратено на основание чл.328, ал.1, т.2 от Кодекса на труда, считано от 01.03.2022 г., като със Заповед № *тр****удовият договор на ищеца е прекратен, като в текста на документа е посочено следното основание: „в съответствие с чл.328, ал. 1, т.2 от КТ“. Отделно от това в текста на заповедта като причина за прекратяване на трудовия договор е посочено „намаляване на обема на работа“.

Поддържа се в исковата молба, че трудовото правоотношение на ищеца е прекратено

незаконносъобразно.

Възражения срещу незаконното прекратяване на трудовото правоотношение:

1. Относно правното основание за прекратяване на трудовия договор:

Сочи се, че видно от представеното Предизвестие № 00023 към трудов договор №**** ищецът е уведомен, че трудовото му правоотношение ще бъде прекратено на основание чл.328, ал.1, т.2 (поради закриване на част от предприятието - подземен паркинг по площада). На следващо място, видно от съдържанието на издадената Заповед №11/28.02.2022 г. за прекратяване на трудовия договор, работодателят е извършил уволнението „в съответствие с разпоредбата на чл.328, ал.1, т.2 от КТ“, а като причина е посочено намаляване на обема на работа. Счита, че е налице посочване на две взаимноизключващи се основания за прекратяване на правоотношението, което от своя страна представлява самостоятелно основание за отмяна на извършеното уволнение. Отделно от изложеното се твърди, че в уволнителната заповед липсва посочване от страна на работодателя на конкретно предложение на посочената алинея на разпоредбата, което от своя страна води до липса на яснота досежно основаниято за прекратяване на трудовия договор и представлява друго самостоятелно основание за незаконносъобразност на извършеното уволнение. В разпоредбата на чл.328, ал.1, т.2 от КТ са установени две основания за прекратяване на правоотношението - при закриване на част от предприятието или съкращаване на щата. Поддържа, че по смисъла на чл.335, ал.1 от КТ трудовият договор се прекратява писмено. Законът не сочи конкретното съдържание на писменото волеизявление за прекратяване, но по аналогия с указанията за минималното задължително съдържание на трудовия договор по чл. 66, ал.1 от КТ, следва да се приеме, че в него следва да се съдържат данни за страните, заеманата от работника длъжност, основаниято и момента на прекратяване на трудовия договор. Основанието следва да се посочи с характеризиращите го по закон признаци, които го отличават от другите прекратителни основания, за да има работникът яснота за уволнението и да може да се защити срещу незаконността му. По изложените съображения счита, че уволнението е незаконно и подлежи на отмяна.

2. Относно процедурата по прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл.328, ал.1, т.2 КТ:

Поддържа се, че е налице съществено нарушение на процесуалните правила, доколкото липсва яснота по отношение на основаниято на прекратяване на трудовото правоотношение. Отделно от изложеното и с оглед установеното в разпоредбата на чл.328, ал.1, т.2 от КТ, се твърди, че работодателят е имал задължение да извърши подбор по реда на чл.329 от КТ преди да прекрати трудовия договор на ищеца. Твърди, че работодателят "П*****" не е извършил подбор преди да прекрати договора с ищеца. Твърди се още, че към момента в предприятието на ответното дружество престират труд лица, наети по трудово правоотношение, които извършват аналогична с тази на ищеца работа. В този смисъл счита, че прекратяване на трудовия договор на посоченото по-горе основание, предполага извършването на подбор между всички служители на идентични или сходни длъжности, както и между всички лица, които осъществяват сходни или идентични трудови функции с тези, които е изпълнявал ищецът. Включването на всички необходими участници в процедурата по подбор е предпоставка за законосъобразността и обективността му и същевременно е гаранция за законосъобразното прилагане на останалите изисквания за него.

С оглед изложеното поддържа, че е налице прекратяване на трудовото правоотношение при нарушение на императивни правни норми, доколкото работодателят не е провел процедура при извършване на задължителен подбор, предвид посоченото основание за прекратяване на трудовия договор.

3. Относно процедурата по прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл.328, ал.1, т.3 КТ:

Твърди се в исковата молба, че по отношение на ответното предприятие намаляването на обема на работата на практика е невъзможно. "П*****" е общинско търговско дружество,

чийто едноличен собственик на капитала е О*** Б... с ЕИК..... Предметът на дейност на дружеството има следното съдържание: инвестиране, изграждане, експлоатация, стопанисване и поддържане на паркинги, гаражи и места за паркиране в Благоевград - общинска собственост, отдаване под наем на места за паркиране, дейности, свързани с обслужване на паркингите. В този смисъл ответникът е единственият правен субект, който експлоатира, стопанисва и обслужва всички общински паркинги и места за паркиране, както и цялата „С....“ в град Б.....По тази причина счита, че не съществува възможност при ответника да настъпят обективни обстоятелства, които да обуславят извод за наличие на намаляване на обема на работата.

По изложените причини твърди, че в настоящия случай не е налице намаляване на обема на работата по смисъла на чл.328, ал.1, т.3 КТ.

Твърди се още в исковата молба, че възнаграждението на ищеца, видно от представеното Удостоверение с Изх.№е в размер на 1047,63 лв. (хиляда четиридесет и седем лева и шестдесет и три стотинки). В този смисъл и при уважаване на исковите претенции, "П.....следва да бъде осъдено да заплати на К. В. Ф. с ЕГН ***** сума в размер на 6285,78 лв. (шест хиляди двеста осемдесет и пет лева и седемдесет и осем стотинки), представляваща трудовото му възнаграждение за период от шест месеца.

С разпореждане №..... след като е извършил проверка за редовност на исковата молба и допустимост на предявените с нея искове, в съответствие с чл.131 от ГПК съдът е постановил препис от исковата молба и доказателствата към нея да се изпратят на ответника, с указание, че в едномесечен срок може да подаде писмен отговор, отговарящ на изискванията на чл.131, ал.2 от ГПК.

Изпратеното съобщение до ответната страна е връчено на 25.05.2022 г.

Видно от материалите по делото в указания на ответника едномесечен срок от получаване на съобщението на 24.06.2022 г. е депозиран писмен отговор по заявената искова молба от ответника.

В същия се изразява становище, че предявените искове са допустими, на основание чл. 237 ГПК е сторено признание, че атакуваната Заповед за прекратяване на трудовото правоотношение е незаконосъобразна и искът с правно основание чл.344, ал. 1 от КТ следва да бъде уважен, като съдът признае уволнението на ищеца за незаконно и отмени оспорваната Заповед № год. В тази връзка се сочи и че иска по чл.344, ал.1, т.2 КТ - за възстановяване на работа, следва да се уважи. Относно искът по чл.344, ал.1, т. 3 във връзка с чл.225 от КТ, оспорва отчасти този иск по отношение на неговия размер. Прави се **ВЪЗРАЖЕНИЕ ЗА ПРИХВАЩАНЕ** на изплатеното обезщетението по банков път на 07.04.2022 г. по чл.222 ал.1 от КТ /за оставане един месец без работа/ в размер на 1047.63 лв. (хиляда четиридесет и седем лева и 63 стотинки) с размера на полагащото му се обезщетението по чл.344, ал.1, т.3, във връзка с чл.225, ал.1 от КТ до размера на по-малкото от тях като се иска да му се присъди разликата между дължимия брутен размер на обезщетението по чл.225, ал.1 от КТ и brutния размер на обезщетението по чл.222, ал.1 от КТ.

Иска се да бъде освободен ответникът от отговорност за разноси, съгл. нормата на чл. 78, ал. 2, предл. второ от ГПК, т.к. при признаване на иска не се дължат разноси за защита и съдопроизводство. В случай, че не се възприемете горното, на основание чл.78, ал.5 от ГПК се иска да се присъди по-нисък размер на разноските, т.к. счита че заявената претенция за присъждане на адвокатско възнаграждение е прекомерна, съобразно действителната фактическа и правна сложност на делото.

Претендират се сторените по делото разноси.

С Разпореждане № 1722/24.06.2022 г. съдът е насрочил открито съдебно заседание по делото, като се е произнесъл по доказателствените искания на страните, съобщил им е проект на доклад по делото, като ги е напътил към процедура по медиация или друг способ за доброволно разрешаване на спора. С разпореждането за насрочване съдът е приел за разглеждане и стореното в писмения отговор при условията на евентуалност възражение за

прихващане-в случай, че се уважи предявения иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ да се направи прихващане на изплатеното обезщетението по банков път на 07.04.2022 г. по чл.222 ал.1 от КТ /за оставане един месец без работа/ в размер на 1047.63 лв.(хиляда четиридесет и седем лева и 63 стотинки) с размера на полагащото се на ищеца обезщетението по чл.344, ал.1, т.3, във връзка с чл. 225, ал.1 от КТ до размера на по-малкото от тях като му се присъди разликата между дължимия брутен размер на обезщетението по чл.225, ал.1 от КТ и brutния размер на обезщетението по чл.222, ал.1 от КТ.

Благоевградски районен съд, преценявайки събраните по делото доказателства и доводите на страните по реда на чл.12 и чл.235 от ГПК, приема за установено следното:

Ищецът, редовно призован се представлява от процесуалния си представител адв. П., поддържа предявените искове, сторил е признание на възражението за прихващане, направено от ответника, като не оспорва, че сумата от 1047, 63 лв., представляваща обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ е изплатена на ищеца. Сторил е искане за постановяване на решение при признание на иска, като по същество на делото се претендират сторените по делото разноси, с представен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът в съдебно заседание се представлява от процесуален представител – адвокат П..... Сторил е признание на предявените искове по чл. л. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ и по чл. 344, ал. 1, т. 3 от ГПК вр. с чл. 225, ал. 1 КТ, като последния иск е признат по основание. Поддържат възражението за прихващане по отношение на изплатеното обезщетение по чл. 222 от КТ за оставяне на един месец без работа. Прави възражение за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание по делото с оглед на направеното от ответника признание на иска и заявеното искане от страна на ищеца, чрез пълномощника му по чл.237 от ГПК, за постановяване на решение при признание на иска, съдът е прекратил съдебното дирене за произнасяне със съдебно решение съобразно направеното признание.

Съгласно чл.237 от ГПК когато ответникът признае иска, по искане на ищеца съдът прекратява съдебното дирене и се произнася с решение съобразно признанието, като в мотивите на решението е достатъчно да се укаже, че то се основава на признанието на иска.

Съдът намира, че са налице условията за постановяване на съдебно решение по реда на чл. 237, ал. 1 от ГПК – при признание на исковете, а именно:

Решението, основано на признание на иска, може да се постанови само ако след проверка на процесуалните предпоставки за съществуването и надлежното упражняване на правото на иск, се окаже, че предявеният иск е допустим. Затова, независимо от направено признание на иска, съдът следва да се произнесе по неговата допустимост, защото само един допустим иск може да бъде основателен или неоснователен. В този смисъл е Решение №

В случая са предявени допустими искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ и чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ вр. с чл. 225 от КТ, като е допустимо и приетото за разглеждане възражение за прихващане.

Признанието на иска е процесуално действие на ответника, с което той заявява, че се отказва от защита срещу иска, защото искът е основателен, като за прилагане на разпоредбата на чл. 237, ал. 1 ГПК следва да е налице и кумулативно изявление на ищеца, за постановяване на решение по чл. 237 ГПК.

Признанието на иска е свързвано със специфични правни последици. Съгласно разпоредбата на чл. 237 ГПК признанието на иска е основание за прекратяване на съдебното дирене и постановяване на решение с оглед признанието, при такова искане от ищеца. Т. е. съдът преустановява извършването на по-нататъшни действия по събирането и преценката на доказателствата, установяващи въведените твърдения, и следва да постанови съдебен акт, без да изследва основателността на иска и да прави собствени фактически и правни изводи по предмета на спора.

В случая така установените от законодателя кумулативно изискуеми предпоставки за постановяване на решение при признание на иска са налице, доколкото ответникът е заявил,

че счита искове за основателни и е сторил признание на същите, като искът по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ вр. с чл. 225 от КТ е признат по основание и размер към момента на приключване на съдебното дирене. Ищецът, чрез процесуалния му представител в съдебно заседание, е поискал постановяване на решение при признание на иска, като е признал стореното възражение за прихващане, като съдът е дал ход на устните състезания и е постановил, че ще се произнесе с решение.

В случая не са налице отрицателните предпоставки, установени в разпоредбата на чл. 237, ал. 3 ГПК, а именно – признатото право да противоречи на закона или на добрите нрави или да е признато право, с което страната не може да се разпорежда. Исковата претенция не е от категорията на тези искове, за които законодателят изрично е постановил изключение за приложението на разпоредбата на чл. 237 ГПК - по брачни искове - чл. 324 ГПК; по искове за гражданско състояние - чл. 334 ГПК и по иск за поставяне под запрещение - чл. 339 ГПК.

С оглед признанието на исковата претенция с правно основание чл. 344, ал.1, т.1 и т.2 от КТ от страна на ответника, съдът намира, че във връзка с нормата на чл. 237, ал.1 ГПК, същите следва да бъдат уважени на базата на това признание, тъй като признатите права не противоречат на закона и добрите нрави.

Следователно и доколкото съдът следва да се произнесе по исквите претенция така както са предявени, съобразно признанието на иска, следва да бъдат уважени предявените от ищцата обективно кумулативно съединени искове, като на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ се признае уволнението на К. В. Ф., с ЕГН *****, извършено със Заповед № 11/28.02.2022 г. за прекратяване на трудов договор № 144 от 30.09.2019 година, издадена от И....И.... Ч...в качеството му на управител на „П..... за незаконно и се отмени Заповед № 11/28.02.2022 г. за прекратяване на трудов договор № 144 от 30.09.2019 година, издадена от И....И.... Ч....., в качеството му на управител на „П.....с със седалище и адрес на управление гр. Б..... като незаконосъобразна, да бъде възстановен ищецът на заеманата преди прекратяване на трудовото правоотношение длъжност-„И.....

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ вр. с чл. 225 от КТ. Ответникът е сторил признание на този иск по основание и по размер до датата на приключване на съдебното дирене. Доколкото прекратяване на трудовото правоотношение е признато за незаконно съгласно разпоредбата на чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ работникът има право да иска от работодателя обезщетение за времето, през което е останал без работа поради уволнението, но за не повече от 6 месеца. В случая до датата на приключване на съдебното дирене, считано от датата на прекратяване на трудовото правоотношение-01.03.2022г. са изминали 4 месеца и 15 дни. По делото е прието за ненуждаещо се от доказване, че последното получено брутно трудово възнаграждение за последния пълен работен месец преди прекратяване на трудовото правоотношение е в размер на 1047, 63 лв.

Съдът приема, че с оглед изложените по-горе обстоятелства и предвид изхода на делото по главния иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, искът с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 във вр. чл. 225, ал. 1 от КТ също се явява основателен и доказан за период от 4 месеца и 15 дни в настоящия случай. Предвид изложените съображения, съдът приема, че предявеният иск за присъждане в полза на ищеца на обезщетение по реда на чл. 344, ал. 1, т. 3 във вр. чл. 225, ал. 1 от КТ за времето, през което е останал без работа, но не за повече от шест месеца, се явява основателен и доказан в брутен размер от 3666, 71 лв. – за изтеклия до момента период на оставане на ищеца без работа, считано от 01.03.2022 г. до 15.07.2022 г. /датата на приключване на съдебното дирене в първата инстанция/. Предвид неизтичането до настоящия момент пълния период от шест месеца, за който ищеца би могъл да претендира присъждане на парично обезщетение, искът по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ във вр. чл. 225, ал. 1 от КТ следва да бъде отхвърлен като неоснователен за разликата от уважения размер от 3666, 71 лв. до пълния предявен размер от 66285, 78 лв. и за периода от 16.07.2022г. до 01.09.2022г.

От страна на ответника е направено възражение за прихващане с изплатено обезщетение по чл. 222, ал. 1 КТ в размер на 1047, 63 лв. Предвид уважаване на иска за присъждане на обезщетение по чл. 225, ал.1 от КТ, то се е сбъднало вътрешно – процесуалното условие за

разглеждане на предявеното от ответника възражение за прихващане на това обезщетение с изплатеното в полза на ищеца обезщетение по чл. 222, ал.1 от КТ. В съдебно заседание, ищецът признава получаване на това обезщетение след прекратяване на трудовото правоотношение, както и възражението за прихващане. Предвид отмяна като незаконосъобразно на уволнението, то е отпаднало с обратна сила и основанието за получаване на посоченото обезщетение по чл. 222, ал.1 от КТ, тъй като същото се дължи при законосъобразно уволнение. Ето защо между присъденото обезщетение по чл. 225, ал.1 от КТ и полученото обезщетение по чл. 222, ал.1 от КТ следва да се извърши прихващане до размера на по - малкото от тях, като на ищеца се присъди сумата от сумата 2619, 08 лева /3666, 71 лева – 1047, 63 лева/, като бъде отхвърлен иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ вр. с чл. 225 от КТ за разликата над 2619, 08 лв. до 3666, 71 лв. като погасен чрез прихващане с изплатено обезщетение по чл. 222, ал. 1 КТ.

Следва да се посочи, че постановеното решение се основава на признание на исковете от страна на ответника.

По отговорността за разноските:

Процесуалният представител на ищеца претендира заплащане на разноски, като е представил списък на същите по смисъла на чл. 80 ГПК. Сторените разноски от ищцовата страна са в размер на 750, 00 лв. /седемстотин и петдесет лева/, заплатено адвокатско възнаграждение. С оглед изхода на делото /уважаването на исковете по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 от КТ и частично на иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ вр. с чл. 225 от КТ/ на основание чл. 78, ал.1 от ГПК, претенцията за разноски се явява основателна, съобразно уважената част от исковете. Съдът намира, че не може да намери приложение нормата на чл. 78, ал.2 от ГПК, тъй като въпреки направеното признание от ответника на двата обективно съединени искове, ответникът е дал повод за завеждане на иска с издаване на процесната заповед за уволнение, поради което не са налице двете изискуеми предпоставки на посочената норма. Заповедта не е отменена по реда на чл. 344, ал. 2 от КТ от работодателя, поради което единствената възможност на ищеца за отмяната ѝ и за възстановяване на работа е именно предявяване на иска.

От страна на процесуалния представител на ответника е сторено възражение за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение, което съдът намира за изцяло неоснователно, доколкото минималната работна заплата е 710, 00 лв., а заплатеното възнаграждение е в размер на 750, 00 лв., като в случая са предявени както искове по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 от КТ, така и оценяем иск по чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. с чл. 225 от КТ, поради което заплатеното възнаграждение е дори под минималния размер предвиден в НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

На ищеца обаче се дължи възнаграждение изцяло за уважените искове по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 от КТ и съобразно отхвърлената част на иска по чл. 225 от КТ. В тази връзка и доколкото в договора за правна защита и съдействие не е конкретизирано по всеки от исковете какво е адвокатското възнаграждение, то съдът намира, че същото следва да се раздели по равно за трите иска. В тази връзка за исковете по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 от КТ ответникът следва да му заплати адвокатско възнаграждение в размер на 500, 00 лв., а по иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. с чл. 225 от КТ следва да му заплати съобразно уважената част сумата от 104, 17 лв. Следователно ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 604, 17 лв.

С оглед изхода от спора и по аргумент на противното на чл.359 от КТ и на основание чл.78, ал. 6 от ГПК ответната страна дължи да заплати по сметка на РС Б..... дължимата държавна такса по исковете – по неоченяемия по чл.344, ал.1, т. 1 – в размер на 30,00 лева - арг. чл.3 от ТДТССГПК/, а по оценяемия - по чл.344, ал.1, т.3 вр. с чл.225 от КТ - 104, 76 лв. или общо сума в размер на 164, 76 лв. държавни такси, както и 5, 00 лв. /пет лева/ в случай на служебно издаване на изпълнителен лист за събиране на сумата.

Воден от гореизложените съображения и на основание чл.237, ал.1 от ГПК, при условията

на признание на иска, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО УВОЛНЕНИЕТО на К. В. Ф., с ЕГН *****, извършено със Заповед №за прекратяване на трудов договор №издадена от И.....И.....Ч.... в качеството му на управител на „П..... с която е прекратено трудовото правоотношение на ищеца на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ и ОТМЕНЯ Заповед №.....за прекратяване на трудов договор №..... издадена от И.... И..... Ч.....в качеството му на управител на „П.....с със седалище и адрес на управление гр. Б..... на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ като незаконосъобразна.

На основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ ВЪЗСТАНОВЯВА К. В. Ф., с ЕГН ***** на заеманата преди прекратяване на трудовото правоотношение длъжност-„И.....“ с код по НКПД:.....

ОСЪЖДА на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ вр. с чл. 225 от КТ „П.....с със седалище и адрес на управление гр. Б....., представлявано от управителя И..... И..... Ч.... да заплати на К. В. Ф., с ЕГН *****, с адрес гр. Б..... сумата от 2619, 08 лв. /две хиляди шестстотин и деветнадесет лева и осем стотинки/, представляваща обезщетение за оставане без работа за периода от 01.03.2022г. до 15.07.2022г., вследствие на незаконното уволнение, КАТО за разликата над уважения от 2619, 08 лв. до размера от 3666, 71 лв. ОТХВЪРЛЯ предявения иск като погасен чрез прихващане със сумата от 1047, 63 лв. – изплатено на ищеца на отпаднало основание в брутен размер обезщетение по чл. 222, ал.1 от КТ, а до пълния предявен размер от 6285, 78 лв., както и за периода 16.07.2022 г. – 01.09.2022 г. ОТХВЪРЛЯ предявения иск като неоснователен.

На основание чл. 242, ал. 1 ГПК, ДОПУСКА предварително изпълнение на решението по отношение на обезщетението по чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. с чл. 225 от КТ в уважения размер.

ОСЪЖДА „П.....с със седалище и адрес на управление гр. Б.....представлявано от управителя И.... И..... Ч.... да заплати на К. В. Ф., с ЕГН *****, с адрес гр. Б..... сумата от 604, 17 лв. /шестстотин и четири лева и седемнадесет стотинки/, представляваща сторени разноски за адвокатско възнаграждение съобразно уважената част от исковете.

ОСЪЖДА „П.....с със седалище и адрес на управление гр. Б..... представлявано от управителя И....И..... Ч... да заплати по сметка на Районен съд – гр. Б....., сумата от 164, 76 лв. /сто шестдесет и четири лева и седемдесет и шест стотинки/, представляваща държавна такса върху уважените искове, както и сумата от 5,00 /пет/ лева – в случай на служебно издаване на изпълнителен лист за принудително събиране на сумата.

Решението, постановено от съда при признание на исковете може да се обжалва пред Окръжен съд – Б.... в двуседмичен срок, считано от посочената на страните дата съобразно чл. 315, ал. 2 от ГПК-29.07.2022г.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Благоевград: _____